

Prima mea lectură

UN CĂMIN PENTRU
KUKI

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

1903 01407
Holly Webb

UN CĂMIN PENTRU KUKI

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Justina Bandol

Capitolul unu

Cățelușă mezină scânci încetișor. Cutia de carton nu mai sălta, dar nimeni nu venise s-o scoată de acolo, și înăuntru era în continuare întuneric. Nu-i plăcea. Nu știa unde e mama ei și i se făcuse foame.

Un huruit gros zgâlțâi cutia, care păru să se miște din nou, legănându-se și apoi alunecând pe podea, iar cățelușă scoase deodată un scheunat uimit și înspăimântat. Frații ei se ciocniră de ea,

împingând-o într-un perete în timp ce mașina lua o curbă strânsă.

Călătoria păru să dureze multă vreme, dar cățelușă nici măcar nu se putu înco-lăci să doarmă. De fiecare dată când re-ușea să găsească o poziție confortabilă, cutia aluneca din nou, și ea și frații ei se trezeau grămadă unul peste altul. Nu semăna deloc cu joaca lor din coșul cel mare de acasă, când se rostogoleau și se mușcau în glumă. Zgâlțâielile de acum erau dureroase și nu mai puteau să se ghemuiască lângă mama lor când nu mai aveau chef să se joace.

Împinsă în colțul cel mai îndepărtat, cățelușă zvâcni disperată din lăbuțe, încercând să iasă de sub frații ei, care se așezaseră din nou pe ea. Apoi își dădu seama că se opriseră – cutia nu se mai plimba pe podeaua mașinii. Frații ei se ridicară în

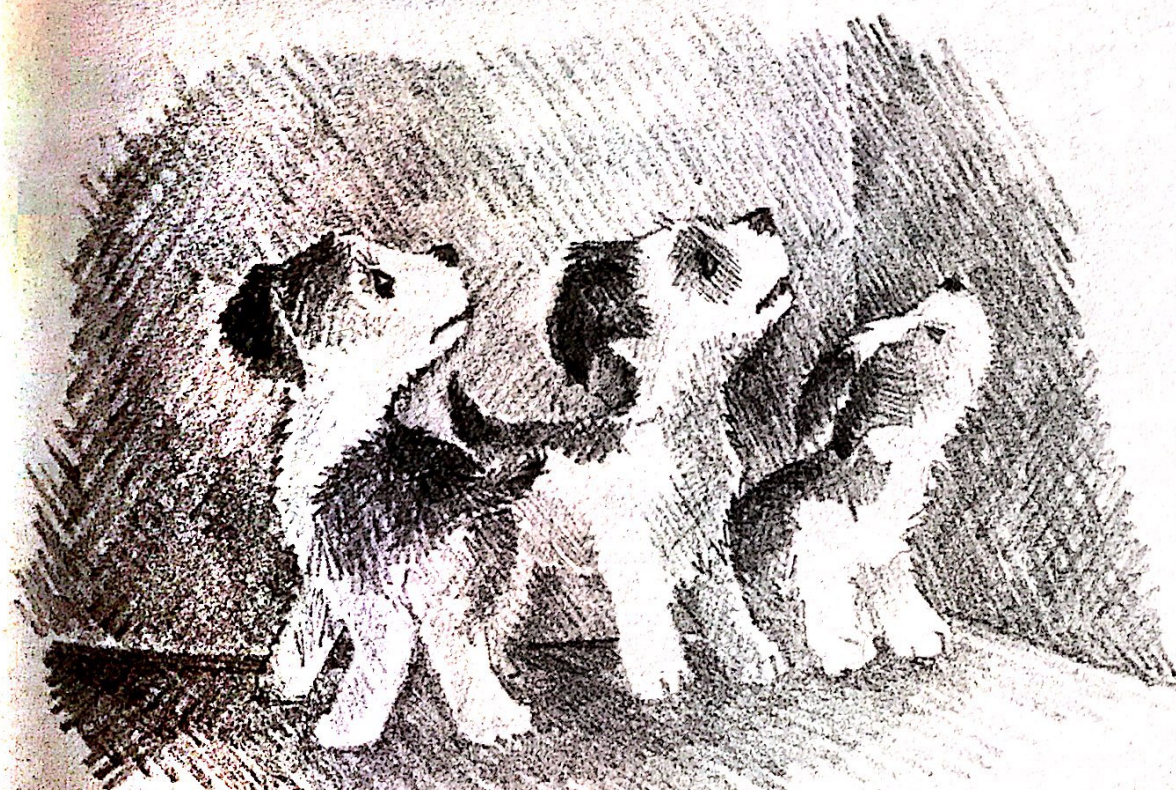
picioare, cu urechile ciulite. Ascultară cu toții, tresărind la scârțâitul portbagajului care se deschidea. Cutia lor fu săltată în aer și trântită jos cu un bufnet greoi.

Auziră pași care se depărtau în grabă. Și apoi rămaseră singuri.

– Ești gata, Zoe?

Tanti Jo stătea în ușa casei lor, cu cizmele de cauciuc în picioare și îmbrăcată

în jacheta polar de la Adăpostul de animale Redlands.

– Da!

Fetița se năpusti pe coridor, îngheșuind în cutia ei de sendvișuri pachetul de caise uscate pe care mama îl găsisese în fundul bufetului. Amândouă uitaseră că săptămâna asta trebuia să-și ia mâncare la pachet, așa că Zoe prânzise cam la întâmplare. Dar îi plăcuseră foarte mult sendvișurile cu sirop de zahăr!

– Unde e sora ta? întrebă tanti Jo, aruncând o privire în coridor către bucătărie.

– Doarme încă. Zoe scutură din cap. Kyra zice că nu sunt sănătoasă să mă scol așa devreme ca să vin cu tine când nu am nevoie.

– Păi, dacă ai fi stat toată ziua acasă cu ea, ați fi ajuns să vă uitați la televizor

toată vacanța de Paște! îi strigă mama.
La adăpost o să-ți placă mult mai mult!

– Te-am auzit! strigă Kyra de la etaj. Să
știi că nu dorm și nu mă uit la televizor!
Fac recapitulare! În pat! Ne vedem mai
târziu, tanti Jo! Vin eu s-o iau pe Zoe.

Kyra avea de dat un examen la sfârșitul clasei a X-a, așa că repeta cât putea de mult. Zoe era încântată că tanti Jo o chemase să-i dea o mână de ajutor la adăpost încă de dimineață – de obicei, asta se întâmpla doar după orele de curs. S-ar fi plictisit să stea acasă cu Kyra, căci mama ei nu-și permitea să-și ia liber de la muncă. Uneori, în zilele când nu aveau școală, își petrecea timpul cu prietena ei Becca, dar Becca plecase pentru două săptămâni în vacanță la bunica ei din Scoția.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin toată ziua, îi spuse ea mătușii Jo.

Se îndreptau spre adăpostul de animale, aflat cam la zece minute de mers de casa lor.

– Cu plăcere! zâmbi tanti Jo cu gura până la urechi. N-o să te las să lenevești, să știi. Am o listă lungă de sarcini pentru tine – să cureți cuștile pentru câini, să speli pisicile și poate chiar să împletești niște hăinuțe pentru porcușorii de Guineea... Se uită la fața îngrijorată a lui Zoe și adăugă: Ei, glumeam, Zo, nu mă lua în serios! O să ai destule de făcut, ai să vezi, dar cel mai probabil o să scoți cățeeii la plimbare, dacă nu e vreme ploioasă. Nu apucă să iasă suficient la sfârșit de săptămână, pentru că atunci avem cei mai mulți vizitatori. O să fie toți disperati să dea o tură cu tine.

Redlands era un adăpost mic, dar accepta orice animal. Angajații lui făceau tot posibilul să le găsească un cămin, dar nu era întotdeauna ușor. Mătușa Jo lucra acolo de trei ani, de când se dusesese la ei să-și ia o pisică și se întorsese cu Barney,

superbul ei motan. Pe vremea aceea era secretară la cabinetul medicului veterinar local și de aceea știa de Redlands. După vizita acolo, se oferise voluntar să-i ajute în timpul ei liber, apoi, când postul de administrator al adăpostului fusese scos la concurs, profitase de ocazie. Zoe fusese încântată.

– Ești o mare norocoasă să mergi în fiecare zi acolo și să vezi toți cățelii, oftă ea. Când o să fiu mare, o să lucrez și eu la un adăpost ca Redlands. Sau poate mă fac chiar medic veterinar, adăugă ea gânditoare.

Tanti Jo îi zâmbi.

– E o muncă foarte plăcută, încuviință ea, dar are și momentele ei triste. Uneori mă supără faptul că oamenii nu-și îngrijesc cum trebuie animalele. Dar să

știi că nu e întotdeauna vina lor. Uneori stăpânii le iubesc foarte mult, dar pur și simplu nu mai sunt în stare să aibă grijă de ele ca înainte. Atunci ți se rupe inima. Mătușa Jo scoase un oftat. Mi-aș dori să le iau pe toate acasă. Dar patru pisici îmi ajung.

Barney nu fusese singur prea multă vreme. Mătușa Jo era îndrăgostită de pisicile mari și pufoase.

– A mai luat cineva vreun câine sau vreo pisică la sfârșitul săptămânii? întreabă Zoe.

Îi plăcea să afle care animal își găsisese un nou cămin și uneori își închipuia că era ea însăși în împrejurările despre care îi povestea tanti Jo. Și-ar fi dorit să ia acasă un câine de la adăpost, dar știa că nu se poate: n-ar fi fost corect să-l lase

singur cât timp mama lor era la muncă. În plus, Kyra nu era tocmai o mare iubitoare de câini. Pe la patru ani fusese fugărită într-un parc de un ciobănesc uriaș de Berna. Era pe trotinetă și se îndrepta cu mama spre grădiniță. Câinele, prietenos, voise doar să se țină după ea, dar Kyra se speriasse și căzuse de pe trotinetă încercând să scape de el. De atunci se temea de câini.

— Edward și-a găsit un stăpân, spuse tanti Jo. În sfârșit! Mă bucur atât de mult, Jo! Credeam că n-o să aibă nicio-dată căminul lui.

Zoe zâmbi larg. Edward era unul dintre câinii adulți din adăpost — un buldog. O mulțime de oameni păreau să creadă că buldogii aveau o înfățișare ciudată. Mai toată lumea voia un cățeluș

simpatic, dar Edward avea o fire foarte blândă și caldă.

– A venit un domn mai în vârstă, continuă tanti Jo, și l-a ochit imediat. A spus că el a avut toată viața buldogi și că Edward e un „cuceritor“. Exact așa l-a numit – „un mic cuceritor“!

Zoe chicoti.

– Sper să nu-i aducă vreun cor de cătelușe sub balcon.

Mătușa Jo râse.

– Unul din angajații noștri s-a dus să-i facă o vizită acasă, pentru că domnul Johnson i se păruse suspect, fiind așa de hotărât, din prima. Dar ne-a spus că totul arăta cum nu se poate mai bine. O grădiniță frumoasă și în apropiere un parcuț numai bun pentru plimbări. A ajuns la concluzia că Edward și domnul Johnson se potriveau perfect – mai ales că amândoi sunt trecuți de o anumită vârstă. Doar știi că lui Edward nu i-a plăcut niciodată să meargă prea repede!

Zoe dădu aprobator din cap. Ea și mătușa Jo îl scosese cândva pe Edward în parc, împreună cu alți câțiva câini. Fusesse cea mai lungă plimbare din viața ei!

❀ UN CĂMIN PENTRU KUKI ❀

– Edward a avut mare noroc. Și domnul Johnson la fel, zise ea. Pun pariu că se simt foarte bine împreună. Își trecu brațul pe sub al mătușii și se lipi de ea cu un oftat. Știu că nu putem, dar mi-aș dori atât de mult să am și eu un câine al meu...

Capitolul doi

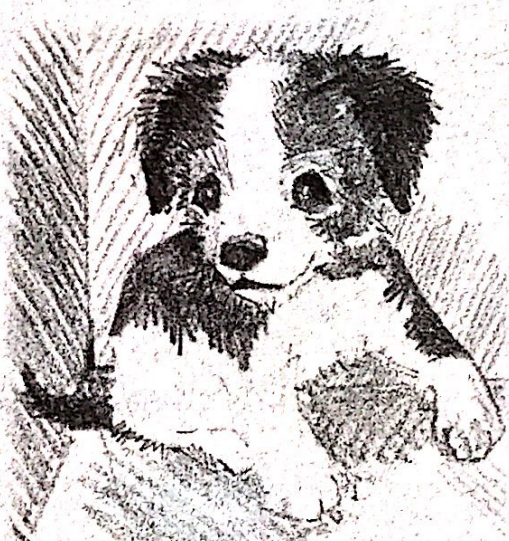
Cutia părea să devină din ce în ce mai rece. Noaptea de aprilie fusese friguroasă, și cățelușii se înghesuiseră unul într-altul, să se încălzească. Nu erau obișnuiți să-și petreacă noaptea afară, și, pe treptele unde fuseseră lăsați, numai fundul subțire al cutiei de carton îi despărțea de cimentul înghețat. Până atunci dormiseră întotdeauna în coșul lor confortabil, pe jumătate ascunși sub trupul

mamei. Frigul de acum fusese o surpriză foarte neplăcută. Li se făcuse frică.

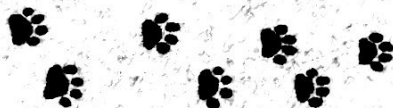
Cățelușă, cea mai mică dintre ei, se trezi prima. Înțepenise și tot corpul o durea de frig. Zgârie înfiorată fundul cutiei. Frații ei dormeau încolăciți unul într-altul, dar în timpul nopții, cine știe cum, ea se depărtase de ei. Rămăsese singură într-un colț, tremurând, cu stomacul lipit de spinare.

Încercă să râcăie o latură a cutiei, sperând că putea să iasă cumva și să ajungă înapoi la mama ei.

Dar în dimineața asta o dureau până și ghearele. Se simțea slăbită și amețită de somn, prea bleagă ca să poată scrijeli o gaură în peretele cutiei.

Încă nu înțelegea ce se întâmplase. De ce fuseseră luați de lângă mama lor, din coșul acela cald și confortabil? Oare avea să vină cineva să-i ia de acolo și să-i ducă înapoi? Când fuseseră puși în cutie, cățelușă își auzise mama lătrând și scheunând – nici ea nu voise să se despartă de ei. O încerca o presimțire neagră că n-aveau să se revadă niciodată.

Zoe și mătușa ei aproape ajunseseră, și fetița simți că grăbește pasul. Îi plăcea cel mai tare când soseau primele la Redlands și deschideau adăpostul – cu atât mai mult cu cât se întâmpla rar, de obicei atunci când mătușa Jo o lăsa să vină cu ea sâmbăta, de dimineață devreme. Știa că toate animalele aveau să

fie încântate să vadă pe cineva după ce rămăseseră singure peste noapte. Câinii se manifestau cel mai vizibil, țopăind de bucurie, agățându-se de sârma cuștilor și lătrând ca niște apucați. Dar chiar și pisicile, care de obicei se țineau ceva mai la distanță, săreau din coșurile lor și se apropiau să vadă cine venise. Adăpostul avea la vremea aceea o cușcă plină de porcușori de Guineea, așa că și ei chițăiau din toate puterile.

Tanti Jo își căuta cheile în geantă, când Zoe observă pe treptele de la intrare ceva ciudat.

– Ce e asta? întrebă ea nedumerită, încruntându-se.

Părea a fi o cutie lăsată intenționat în fața ușii.

Mătușa ei ridică ochii de la chei.

– Ce anume?

– Acolo, pe trepte. O fi donat cineva mâncare!

Lumea aducea uneori mâncare pentru animale – Zoe văzuse în câteva împrejurări.

– E ciudat însă că n-au adus-o când era cineva aici care să le mulțumească, adăugă ea.

– Hmmm...

Tanti Jo iuți pasul, zăngănind din cheile atârinate de deget.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Zoe.

Își dădea seama că mătușa ei părea îngrijorată.

– Lumea ne lasă și altceva decât mâncare, Zoe, oftă tanti Jo. S-ar putea să fie vreun animal abandonat. Dacă-i așa, bine măcar că l-au adus aici, dar nu-mi place deloc să văd că ni-l lasă pur și simplu în fața ușii.

Fetița simți că i se umplu ochii de lacrimi. Pe trepte se vedea o cutie obișnuită, de carton subțire. Cum putea cineva să închidă un câine sau o pisică acolo și s-o abandoneze pur și simplu? Era un gest atât de crud!

Se grăbiră să urce scările și se așezară încet, încercând să nu facă zgomot, de o parte și de alta a cutiei. Mătușa Jo trase adânc aer în piept.

– Nu pot să mă obișnuiesc cu așa ceva, murmură ea, desfăcând aripile cutiei. A fost foarte frig azi-noapte. Uite, e promoroacă pe ea! Dacă e vreun animal înăuntru, sper că nu stă de mult acolo.

Dinăuntru răzbătu un zgâriat slab, și Zoe își ținu răsufierea.

– E ceva!

Tanti Jo se încruntă.

– Da. Și uite că mă port prostește! Ar trebui să ducem cutia în adăpost. Riscăm să speriem animalul dinăuntru și să sară afară.

Fetița încuviință din cap.

✿ UN CĂMIN PENTRU KUKI ✿

– Ai dreptate. Pot s-o iau eu? întrebă ea cu speranță în glas. Descuie tu ușa!

Își vârî cu grijă mâinile pe sub cutie, tremurând la atingerea cartonului rece și umed. Bietul animal închis acolo avusese

probabil o noapte grea. Cutia
și simți ceva mișcând în ea. Se auzi un
mic scâncet neliniștit, apoi un lătrat scurt
și ascuțit.

– Nu te speria! șopti ea. Te ducem în
adăpost. O să fie cald și bine. Mă rog,
cel puțin. mai cald decât afară.

Mătușa Jo descuiase deja ușa și deco-
necta alarma. Ținu ușa deschisă pentru
Zoe, și intrară amândouă grăbite în sala
de primire, punând cutia pe un scaun.

– Cred că e un câine, îi spuse Zoe.
Am auzit un fel de lătrat. Dar nu poate
fi prea mare, pare foarte ușor.

– Hai să vedem!

Mătușa Jo deschise aripile cutiei –
era un ambalaj pentru pachete cu biscu-
ți, observă Zoe –, și amândouă se uitară
curioase înăuntru.

✿ UN CĂMIN PENTRU KUKI ✿

Din cutie le priveau neliniștite trei perechi de ochi: trei cățeluși minusculi, albi cu pete cafenii.

Capitolul trei

Cățelușa se lipi de un perete al cutiei. Se simțea grozav de obosită după ce fusese zdruncinată atât, și acum, după ce stătuse atâtea ore închisă în întuneric, lumina năvălea înăuntru nemiloasă, și o dureau ochii. Scheună nefericită. Frații ei erau mai mari și mai zdraveni și își reveniră mai repede, sărind să vadă ce se întâmpla și unde se aflau. Dar cățelușa își ascunse boticul într-un colț al

cutiei, ferindu-se de lumină. Era oricum prea înfrigurată și sleită de puteri ca să se ridice.

Zoe și tanti Jo iscodiră interiorul cutiei cu privirea, și fetița își puse mâna într-a mătușii ei. Nu văzuse niciodată – era sigură – cățeluși atât de tineri în adăpostul de animale. Erau cei mai mici pe care-i văzuse vreodată în viața ei.

– O, Doamne, sunt trei! murmură tanti Jo.

– Și sunt minusculi, șopti Zoe. Nu cântăresc mai nimic!

Mătușa ei dădu aprobator din cap.

– Hm... Sunt încă prea mici ca să poată fi luați de lângă mama lor. N-au mai mult de câteva săptămâni. Foarte bine că n-ai făcut gălăgie, Zoe! Nu trebuie să-i speriem. Poate că nu sunt obișnuiți să vadă fețe noi.

Cățelușii se uitau nesiguri la fetiță și la mătușa ei. Unul dintre cei doi frați începuseră să râcăie un perete al cutiei, dând semn că vrea să iasă.

– Nu pare prea timid, râse tanti Jo înfundat.

Își strecură cu atenție mâinile în cutie și-l scoase de acolo.

El dădu din codița scurtă și-i linse degetele.

– O, da, ești un scump, nu-i așa? Mătușa Jo se întoarse către Zoe. Cred că sunt morți de foame dacă

au stat în cutia asta toată noaptea.

Uite, acum îl văd bine.

Nu cred că prichindelul

ăsta are mai mult de patru săptămâni. Probabil abia a fost înțărcat. Ar trebui să mănânce de patru sau cinci ori pe zi la vârsta asta și să mai sugă.

Zoe chicoti.

– De asta vrea să-ți lingă degetele... Apoi privi îngrijorată în cutie. Tanti, dar cățelușă din colț? Crezi că e teafără? Nu se mișcă la fel ca ceilalți doi.

Mătușii ei îi scăpă un oftat.

– Nu, văd că nu se mișcă... Hai s-o verificăm puțin! Poți să aduci cutia în zona unde sunt cuștile pentru câini? O să le găsim un loc confortabil și putem să le dăm niște lapte pentru cățeluși. Poate le amestecăm și niște vitamine. O să vedem cum li se pare. Poate că n-au mâncat încă mâncare obișnuită.

Fetița săltă cu grijă cutia, cu cei doi cățeluși în ea, și o luă pe urmele mătușii

până în zona principală a adăpostului, unde erau toate cuștile. Câinii săriră nerăbdători în timp ce treceau pe lângă ei, lătrând de foame și așteptând dovezi obișnuite de afecțiune. Zoe se uită preocupată la cei doi cățeluși din cutie. Cel mai mare – era aproape sigură că e tot băiat – tocmai se ridica, cumpănindu-se atent pe lăbuțele durdulii și ascultând sunetele noi și neobișnuite din jur. Ridică apoi curios privirea spre ea – era singura persoană pe care o putea zări deocamdată.

„Poate crede că eu latru!” se gândi fetița în sinea ei și-i zâmbi.

Dar surâsul i se stinse pe buze când se uită la tovarășa lui din colț. Era tot ghemuită jalnic și nu părea să aibă chef să se ridice și să vadă ce se petrece în jur.

– O să-i punem aici – e foarte plăcut și e aproape de bucătărie, spuse mătușa Jo, deschizând una dintre cuști și murmurând ceva către cățelușul cuibărit în brațul ei. Sunt sigură că mai am o cutie mare de lapte praf rămasă pe undeva, adăugă ea. Și câteva sticle cu lapte gata preparat. De altfel, cred că ar fi bine să mai comand.

Se așeză pe podea cu cățelușul în brațe, și Zoe puse cutia lângă ea și se lăsă pe genunchi.

– Să-i scoatem și pe ceilalți? întrebă ea, uitându-se la cățelușul care zgâria nerăbdător un perete al cutiei.

Mătușa Jo aprobă din cap.

– Dar ai grijă, Zoe! Nu-i speria! Nu sunt ei prea mari, dar tot pot să te prindă nițel cu dinții dacă sunt speriați. Scoate-l mai întâi pe cel mai mare, ca să-l lăsăm

puțin să exploreze pe aici cu fratele lui până când o inspectăm pe cea mai mică.

Fetița se întinse și scoase cățelușul, care stătea încă pe labele din spate, rezemat de o latură a cutiei. El se zvârcoli și lătră fericit și, când ea și-l puse în poală, se învârti emoționat, încercând să vadă întreaga cușcă. Apoi împunse ușor degetele lui Zoe și, dând din funduleț, coborî de pe pantalonii ei, cu gând să ajungă pe podea. În mod evident, voia să plece în explorare.

Celălalt cățeluș era încă ghemuit în poala mătușii Jo și privea curios în jur, dar nu cu suficientă încredere în sine ca să pornească viteaz la drum ca fratele său.

– Încearcă s-o mângâi încetișor pe cea mică! o sfătui mătușa pe Zoe. Să n-o iei direct în brațe! Nu se uită la noi, și s-ar putea să aibă un șoc.

Zoe întinse mâna și-și trecu un deget pe spinarea catifelată a cățelușei. Blănița maronie era foarte moale, dar nu părea la fel de caldă ca a fratelui ei.

– E cam rece, spuse Zoe, întorcând capul către tanti Jo. Se simte chiar și la atingere. Și pare cam bleagă.

Mătușa își mușcă buza.

– A suportat mai greu noaptea pentru că e mai mică. Uite-așa, ia-o în poală, Zoe! Ridică o pătură moale pufoasă dintr-un coș căptușit aflat într-un colț al cuștii. Acum ridic-o ușor și învelește-o! Fără s-o strângi prea tare. Și ține-ți puțin brațele în jurul ei ca s-o încălzești!

Fetița încuviință din cap și-și puse cu duioșie un braț în jurul cățelușei. Aceasta tremură ușor simțindu-i degetele și-și întoarse încet capul. Dar era prea slăbită ca să ridice privirea. Zoe își puse celălalt braț pe sub ea și o ridică pe pătură. O înveli apoi, mângâind-o cu gentilețe prin faldurile de material.

– Bine, micuțule, murmură mătușa Jo către cățelușul din poala ei. Trebuie să mă duc să-i aduc surioarei tale o sticlă cu apă fierbinte și să prepar niște lapte

✿ UN CĂMIN PENTRU KUKI ✿

pentru voi. Ce-i? Vrei să mergi să vezi cum e în coșul ăsta drăguț?

Îl puse înăuntru și îl mângâie preț de câteva secunde, până când el se obișnuie cu ideea că se afla într-un loc nou, apoi se ridică cu mișcări lente. Al doilea cățeluș se apropie și el de coș, împungându-și afectuos fratele cu botul.

– Cei doi băieți par în regulă, spuse tanti Joe cu glas ușurat. Și sunt convinsă că vor fi și mai îndrăzneți după ce mănâncă.

Zoe se uită la ea.

– Și cățelușă? Vocea îi șovăi puțin.
Crezi c-o să fie bine și ea?

Mătușa Jo oftă.

– N-avem cum să știm deocamdată.
Pare foarte slăbită. O s-o sun pe Sam de la
cabinetul veterinar, să vedem cât de repede
poate să vină să-i examineze pe toți. Stai
cu ei un minut, până când mă duc să iau
o sticlă cu apă fierbinte pentru cea mică?

Zoe încuviință din cap. O mângâia în
continuare cu blândețe pe cățelușă, prin
pătură. Ar fi vrut s-o vadă mișcându-se.
Mica făptură părea un săculeț pleoștit
cu fasole căzut în poala ei. Dădu grijulie
la o parte pătura de pe capul cățelușei
și se uită cu atenție la ea. Avea ochii în-
chiși, și vârful limbuței rozalii îi ieșea
dintre buze. Părea uscată, se gândi Zoe
îngrijorată. Tanti Jo ar fi făcut bine să se

grăbească puțin cu laptele acela pentru cățeluși. Spera că aveau să fie în stare s-o convingă să-l bea. În clipa aceasta, cățelușa nu părea dispusă să facă nimic.

– Uite sticla cu apă caldă! spuse mătușa Jo venind cu pași iuți înapoi. Am învelit-o ca să nu fie prea fierbinte.

– O punem pe asta mică direct peste? întrebă

Zoe, dând să ridice cățelușa din poală.

– Nu, ar fi prea fierbinte. O să las sticla într-o parte a coșului, ca să se poată ghemui lângă ea. O să trebuiască doar să fim cu ochii pe frații ei, să n-o dea la o parte.

– Poate ar trebui s-o punem singură într-o cușcă separată, zise Zoe cu glas îndoit. Ei sunt mult mai mari ca ea. Ar putea s-o împingă de-acolo.

– Aș prefera să-i țin la un loc, dacă se poate. Cățelușă și-a pierdut deja mama și căminul. Frații ei sunt singurul lucru cunoscut pe care-l mai are. Plus că, dac-o separăm acum, s-ar putea să-i fie greu să stea în preajma altor câini atunci când o să mai crească.

Zoe dădu din cap aprobator și o puse cu grijă pe cățelușă lângă sticla cu apă caldă.

– N-aș vrea să fie o singuratică, se învoi ea.

– Am pus și niște lapte pentru cățeluși la încălzit. Mă duc să-l aduc și-o să vedem cum li se pare. Mătușa Jo dădu fuga la bucătărie și se întoarse cu o tavă

scundă de metal. Sper că n-au s-o răstoarne, îi zise ea lui Zoe, care o privea surprinsă.

Tava semăna mai degrabă cu cea în care mama ei făcea negresă, la cuptor.

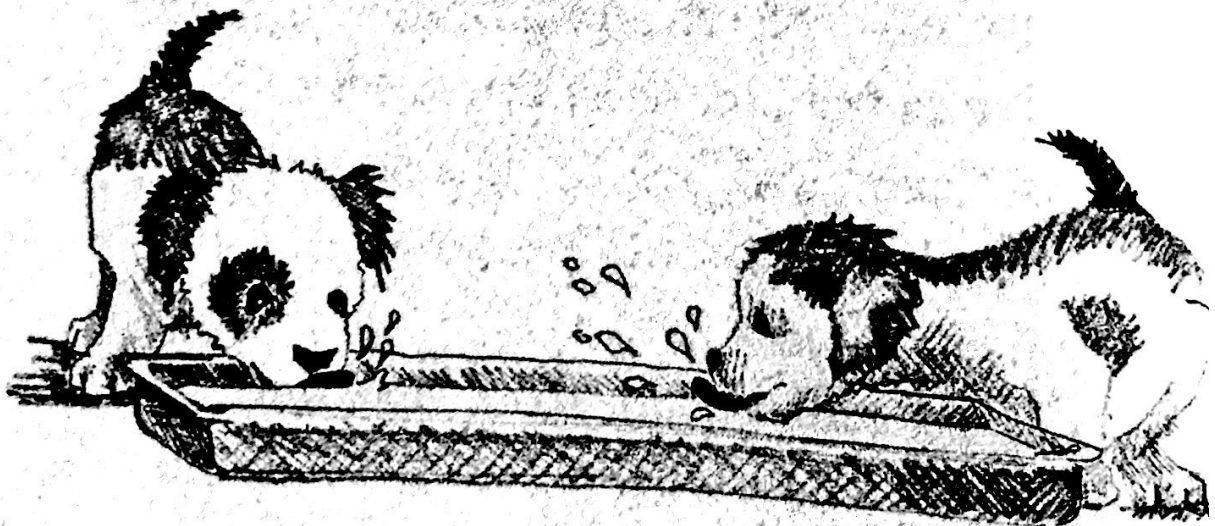
Cei doi cățeluși adulmecaseră marginile cuștii, făcând pe exploratorii, dar, de îndată ce mătușa Jo puse tava jos, se repeziră să vadă ce era – atât de repede, încât se împiedică și căzură unul peste altul. Se ridicară cu greu în picioare, mârâind în joacă, și apoi pășiră iute către tavă, pe care o mirosiră satisfăcuți. Nu le trebuiră decât câteva secunde ca să înceapă să lipăie nerăbdători, îngropându-și boticurile în lapte și plescăind în jur.

– Cred că au mai băut lapte din cistronaș, spuse Zoe, privindu-i și râzând pe înfundate.

– E posibil. Sau învață foarte repede, observă mătușa Jo. Nu cred c-ar trebui să ne facem griji că n-o să mănânce. O să le pun niște vitamine în următoarea masă. Apoi se încruntă. Speram ca mirosul s-o trezească și pe cea mică, dar nu cred că l-a observat. O să trebuiască să încercăm s-o hrănim cu biberonul.

Zoe dădu din cap aprobator.

– S-o iau în brațe? întrebă ea plină de speranță.

Îi plăcuse foarte tare s-o țină mai de vreme, ca s-o încălzească. Deși o speria faptul că biata cățelușă părea bolnavă, se simțea însuflețită de ideea că ele erau cele care încercau s-o vindece.

– Da. Dezvelește-o, și sper s-o convingem să ia biberonul. Am adus unul pentru orice eventualitate. Mătușa Jo scoase un biberon de bebeluși din buzunarul jachetei de polar și se așeză lângă Zoe. E încă foarte adormită...

Cățelușa se înmuiase de tot și nu se zbătu când Zoe o scoase din pătură. Mătușa Jo îi duse tetina la buze, dar ea nu păru s-o observe. În mod cert, nu începu să sugă, așa cum sperase tanti Jo. Întoarse doar puțin capul, ca și cum sticla pe care mătușa Jo o tot împingea spre ea ar fi iritat-o.

– N-o vrea, spuse Zoe îngrijorată. Nu putem să-i dăm altceva?

– Putem să încercăm cu o seringă... spuse mătușa gânditoare. Să i-o vârâm în colțul gurii și să încercăm să-i dăm câte puțin.

Dar Zoe își dădu seama că mătușa ei se temea. Cățelușa ar fi putut să nu mănânce până la urmă nimic.

– Și dacă...

Zoe își trecu ușor degetele peste tețină, lăsând câțiva stropi să iasă prin gaura minusculă și să i se lipească de burice. Era un lichid gros și gălbui, care nu semăna deloc cu laptele obișnuit. Ținându-și răsuflarea, atinse cu vârful degetelor botul cățelușei, întinzându-i laptele pe vârful rozaliu al limbii, ieșit dintre buze.

Cățelușă tremură de uimire, și limbuța ei se repezi afară, lingând degetele lui Zoe.

– Îi place! exclamă fetița.

Mătușă Jo zâmbi.

– Repede, ia biberonul! Stoarce puțin pe capătul tetinei și picură-i în bot!

🐾 HOLLY WEBB 🐾

Cățelușă linse cu lăcomie de data aceasta, și, când Zoe îi împinse tetina în botic, supse din ce în ce mai tare, până când, în cele din urmă, sorbi tot laptele, stropind în jur.

Și apoi, într-un sfârșit, deschise ochii negri și se uită țintă la Zoe.

Capitolul patru

Către: Becca

De la: Zoe

Subiect: cățeluși

Bună, Becca!

Sper că te simți bine la bunicii tăi. Iartă-mă că nu ți-am scris în ultimele două zile. Am fost foarte, foarte ocupată. Luni m-am dus cu tanti Jo la adăpostul de animale, și închipuie-ți că cineva abandonase trei cățeluși pe treptele de la intrare! (Uite o fotografie! Tanti Jo a făcut-o cu

telefonul. Nu ți se par superbi?) Erau într-o cutie pentru pachete de biscuiți, așa că pe băieți i-am numit Choco și Biscuit, iar pe fetiță Kuki. Cățelușa e încântătoare. Când i-am găsit, era foarte slăbită, și tanti Jo mi-a spus pe urmă că nu fusese sigură că avea să supraviețuiască. O hrănim cu lapte din biberon pentru că nu vrea să mănânce vitamine amestecate cu altceva, deși frații ei n-au nicio problemă! (Ar trebui să-i vezi cum mănâncă, sunt ca niște purcei, încât trebuie să-i spălăm după aceea!) Dar cred că o parte le ajunge și în stomac, fiindcă se îngrașă pe zi ce trece. Kuki crește și ea și îi place s-o duc peste tot în brațe! Am mult mai multe fotografii pe care mi le-a tipărit mama, o să ți le arăt când te întorci.

Cu drag, Zoe
Pupici

Către: Zoe

De la: Becca

Subiect: cățeluși

Bună, Zoe!

Nu-mi vine să cred că ai găsit trei cățeluși! Ești așa o norocoasă! Îmi place la bunici, doar că e cam frig, pentru că suntem lângă mare. M-am dus într-o zi să vâslesc și mi-au înghețat picioarele groaznic.

Cei de la adăpost o să le caute alți stăpâni? Cât sunt de mari? Aș fi vrut să vin să-i văd și eu. Știi ce? Ai mei au zis că putem să luăm un câine (știi că erau nehotărâți până acum). Dar acumă cică trebuie s-o luăm ușurel și să fim siguri că găsim câinele potrivit! Ah! Iar eu vreau unul cât mai repede! Când mă întorc, întreab-o, te rog, pe mătușa ta dacă pot să vin să văd cățelii. Poate unul din ei va fi al nostru!

Cu drag,

Becca

Mii de pupici

Zoe citi răspunsul Beccăi zâmbind în sinea sa. Prietena ei scria exact așa cum vorbea. Totuși zâmbetul îi pieri aproape de sfârșit. Becca avea voie să-și ia un câine! Mare noroc pe capul ei! La adăpostul pentru animale, Zoe vorbise cu tanti Jo despre cățeluși chiar în ziua aceea. Îi cântăriseră ca să se vadă dacă mâncau suficient, lucru destul de dificil, pentru că Choco, Biscuit și Kuki nu vedeau niciun motiv să stea nemișcați pe cântar și se mișcau întruna. Până la urmă, mătușa Jo le aproximase greutatea, dar spusese că, în mod cert, se îngrășaseră, și asta conta cel mai mult.

Apoi rămăseseră amândouă câteva minute doar ca să se joace cu ei. Suna mai degrabă a distracție decât a muncă, dar Zoe știa că e foarte important, de fapt. Dacă nimeni nu se juca niciodată

🐾 UN CĂMIN PENTRU KUKI 🐾

cu ei, cățelușii n-aveau să știe cum să se comporte cu viitorii stăpâni.

– Cum a putut cineva să-i abandoneze? întrebă Zoe cu tristețe, uitându-se după Choco și Biscuit, care se întreceau prin cușcă după o minge.

Kuki sărea și ea după ei, nu îndeajuns de curajoasă ori de rapidă ca să le poată lua mingea fraților ei, dar amuzându-se la fel de tare.

– Sunt toți atât de frumoși! Cum a putut cineva să se poarte atât de urât?

Mătușa Jo oftă.

– Mă rog, măcar i-a adus aici. Tot e bine.

– Dar i-a lăsat în frig toată noaptea!

– Hmm. Unii oameni pur și simplu nu gândesc. Cățelușii au venit probabil pe lume din întâmplare – stăpânii n-au sterilizat-o pe mama lor și, poate, pe urmă au crezut că n-o să aibă cu ce cumpăra toată mâncarea necesară și cu ce să-i ducă la veterinar să-i vaccineze. E destul de scump să ai grijă de un câine. Mătușa întinse brațul și o luă pe Zoe pe după umeri. Nu te mai gândi la asta, Zo!

Cățelușii au avut noroc că au nimerit aici, până la urmă, ca să ne putem ocupa de ei. O să crească frumoși și o să învețe să se poarte, iar noi o să avem grijă să-i dăm unor stăpâni buni. O să uite cum au ajuns înapoi.

– Sper să uite, șopti Zoe, oftând abia simțit.

Mătușa ei vorbise ca s-o facă să se simtă mai bine. Fetița știa că, în câteva săptămâni, cățelușii trebuiau să plece din adăpost, dar încerca să nu se gândească prea mult la asta. Nu-i cunoștea decât de câteva zile, dar erau atât de simpatici, mai ales Kuki. Dacă ar fi putut să rămână puțin mai mult în adăpostul pentru animale, ar fi avut și ea ocazia să-i îngrijească mai bine... Dar nu, n-ar fi fost drept. Aveau nevoie de un cămin.

Către: Becca

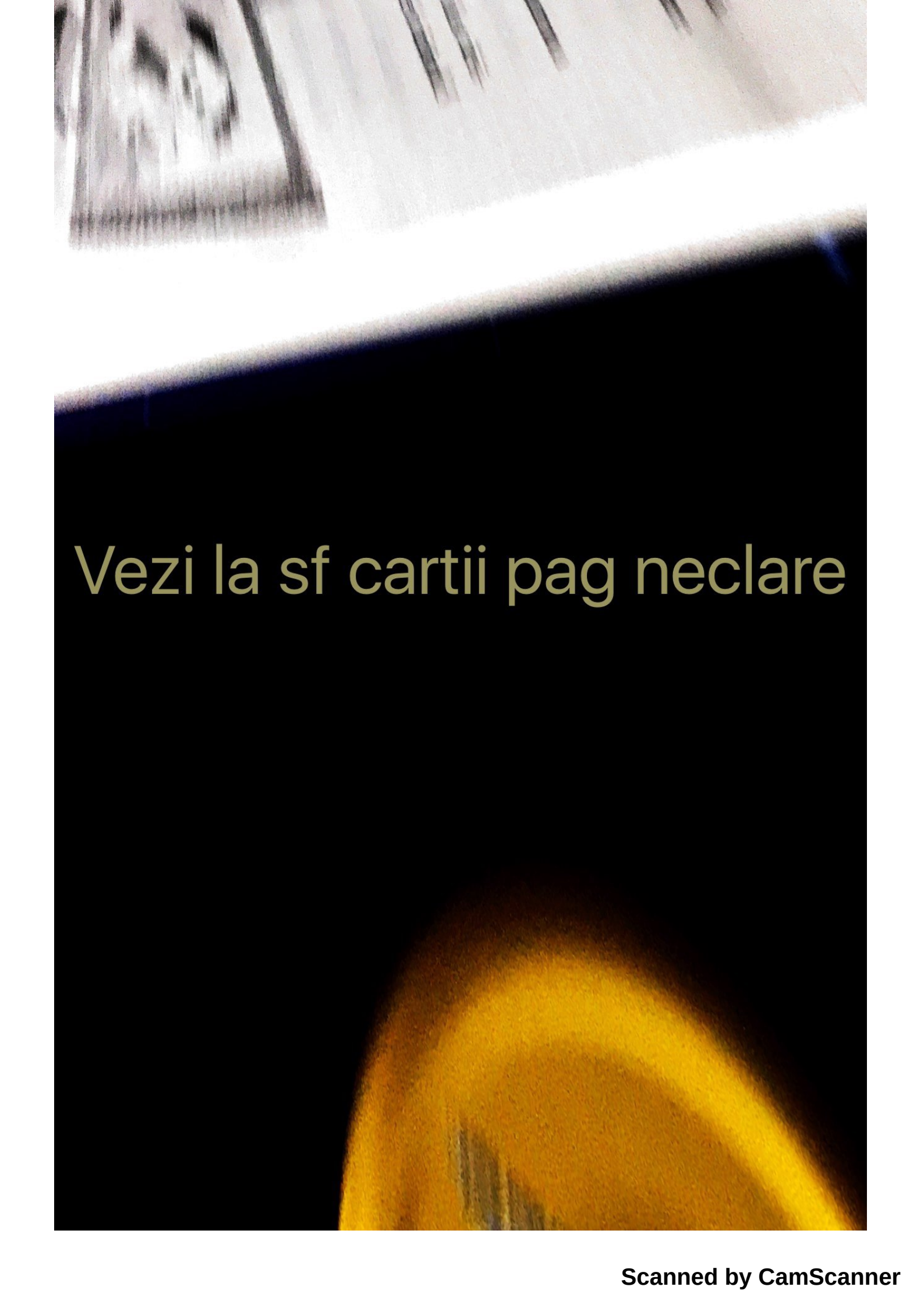
De la: Zoe

Subiect: cățeluși

Bună, Becca!

Cățelușii aveau cam patru săptămâni când i-am găsit noi – așa crede mătușa Jo –, așa că acum au cinci. Cei de aici n-o să le caute noi stăpâni până când nu împlinesc opt săptămâni. Sunt sigură că poți să vii să-i vezi, o s-o întreb pe tanti. Ești o mare norocoasă că poți să-ți iei un câine! Sper că ai tăi se vor hotărî cât mai curând. Ne vedem săptămâna viitoare, la școală!

Nu era un mesaj chiar atât de prietenos cum îi scria de obicei Beccăi, dar Zoe se simțea tristă. Rămase cu privirea

Vezi la sf cartii pag neclare

Vezi la sf cartii pag neclare

o să plece din adăpost. Zoe înghite în
sex. Mai ales de Kuki.

Mama ei dădu din cap aprobator.
- E foarte drăguță.

Zoe i-o arătase într-o după-amiază la
adăpost, când mama venise s-o ia de acolo.

- Cred că datorită ochilor. Are o fe-
tușoară atât de mică, încât ochii îi par
urlași, și pe urmă are și sprâncenele alea
un pic stufoase, deosebite. Tanti Jo și a
dat seama până la urmă ce rasă sunt?

Zoe chicoti și elăină din cap.

- Nu. Toată lumea de la Redlands
crede că sunt o rasă aparte. Tanti Jo zice
că ar avea ceva de Jack Russell și poate
de Cockapoo. Dar s-ar putea să nu se
știe decât când vor mai crește. Când vor
fi aproape adulți, și atunci n-o să mai fie
nici, nu? Așa că s-ar putea să nu aflăm
nicodată.

Zoe se smiorcăi puțin, și mama o îmbrățișă.

– Dar știai că trebuie să-și găsească alți stăpâni, Zoe! Cu toate animalele de la adăpost se întâmplă la fel. N-ai mai fost niciodată așa de amărâtă.

– Știu. Poate fiindcă noi i-am găsit – și faptul că am hrănit-o pe Kuki cu biberonul mi-a stârnit un sentiment foarte special față de ea, mami. Zoe zâmbi mândră. Azi-dimineată am reușit să-i dau să înghită niște lapte pentru căței amestecat cu mâncare, într-un castron. Tanti Jo a fost foarte mulțumită, a zis că se temea să nu cumva să rămână pentru totdeauna la biberon!

– Tanti Jo ar trebui să-ți plătească un salariu! oftă mama. Știu că-ți place la adăpostul pentru animale, dar poate ar trebui să nu te mai duci vreo două zile,

ce zici? Poate faci și altceva. Pun pariu că sora ta ar putea să ia o mică pauză de la învățat ca să mergeți la cumpărături. Sau poate la un film.

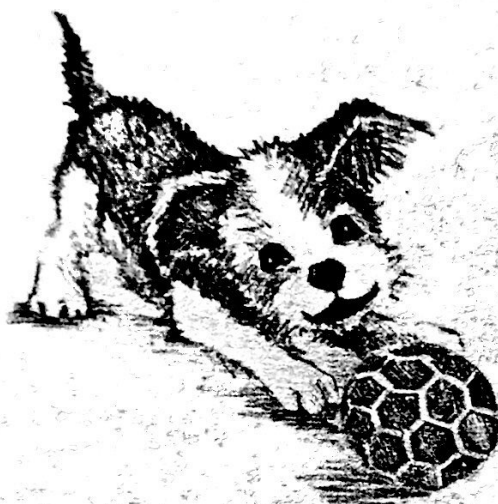
Zoe făcu o față îngrozită.

– Mami, nu! Trebuie să mă duc în fiecare zi. Trebuie s-o ajut pe Kuki să treacă la mâncare solidă. E foarte important.

Mama îi aruncă o privire îngrijorată.

– Da, probabil...

Capitolul cinci

– Cred că a fost cea mai frumoasă vacanță de Paște din viața ta! oftă Becca invidioasă.

Zoe îi zâmbi în timp ce intrau în clasă.

– A fost super. Azi-dimineață mi-a părut foarte rău că n-am putut să mă duc la adăpost. Abia așteptam să te văd, dar, în afară de asta, cred că nu țineam să vin la școală!

– Nici eu, dar nu cred că mama m-ar fi lăsat să nu vin numai ca să mă duc să văd cei mai simpatici cățeluși din lume... Becca se trânti pe scaunul ei și aruncă o privire la tablă. Uf, probleme de aritmetică! Un început minunat pentru noul trimestru... Își scoase caietul de matematică, dar continuă să vorbească în șoaptă: Deci ați întărcat-o complet pe Kuki? Îi dați deja mâncare pentru câini?

Prietena ei încuviință din cap.

– Da, le mai dăm la toți câte-un pic de lapte, dar au început să bea și apă. Iar Kuki chiar îi ajunge din urmă pe Biscuit și Choco. Nu cred că va fi vreodată cât ei, dar îi merge bine. Am adus pozele pe care le-a tipărit mama, ți le arăt în pauză... Sst! Doamna Allan se uită la noi!

✿ UN CĂMIN PENTRU KUKI ✿

Tăcu și încercă să pară concentrată asupra problemelor pe care doamna Allan le scrisese pe tablă. Profesoara de matematică era de obicei foarte drăguță, dar întotdeauna devenea severă când se întorceau din vacanțe – ca și cum ținea să le amintească imediat ce înseamnă școala!

În pauză, Zoe le arată Beccăi și altor colege fotografiile cu cățelușii, și toată lumea fu de acord că erau superbi. Multe

fete spuseră că aveau să-și întrebe părinții dacă puteau să vină și ele la adăpost să-i vadă și apoi poate

🐾 HOLLY WEBB 🐾

chiar să adopte pe vreunul din ei. Zoe știa că majoritatea n-ar fi primit aprobarea părinților – Lucy, de pildă, avea deja doi câini acasă! Dar, cu cât venea mai multă lume să-i vadă pe căței, cu atât mai bine. Oricât detesta ideea că trebuiau să părăsească adăpostul, fetița voia, pe de altă parte, ca favoriții ei să aibă parte de cei mai buni stăpâni.

În după-amiaza aceea, mătușa Jo aranjase să se repeadă după ore s-o ia de la școală. Mama avea să treacă s-o aducă acasă când se întorcea de la muncă. Zoe se schimbă repede în toaleta adăpostului – mamei nu-i plăcea deloc s-o vadă murdărindu-și uniforma de școală – și fugi să-i vadă pe Kuki și pe frații ei.

Kuki zăcea încolăcită în coș și se uita la frații ei care trăgeau fiecare de un capăt al unei sfori. Le-o dăduse probabil cineva de dimineață și devenise jucăria lor preferată. În toată cușca erau împrăștiate smocuri de frânghie. Kuki oftă puțin și-și odihni botul pe labe, întrebându-se unde era Zoe. Se jucase cu ea în fiecare zi de când se aflau aici. De fapt, cățelușa nu-și amintea prea bine locul de unde veniseră la adăpost. Singurul lucru sigur era că acolo fusese mama ei. Se întreba încă ce se întâmplase atunci și de ce fuseseră luați de lângă ea, dar n-o mai deranja, pentru că acum o avea pe Zoe.

Doar că azi fetița nu venise, și cățelușa nu înțelegea de ce. Zoe fusese întotdeauna cea care îi hrănise pe ea și pe frații ei, care stătuse și-i răsfățase, deși

✿ HOLLY WEBB ✿

nu-i mai dădea lapte din biberon, în poala ei. Zoe le aducea încă mâncarea în castroane și o supraveghea pe Kuki să vadă dacă mănâncă bine. Ba chiar îi oprea pe Choco și Biscuit să-i șterpească surioarei lor din mâncare înainte s-o termine pe a lor.

Astăzi însă, masa le-o adusesese doamna Jo, cea care era mai mereu împreună cu Zoe. Le spusese cuvinte frumoase, pe ea o mângâiase și îi spusese cât era de cuminte. Dar nu era același lucru.

Kuki ciuli deodată urechile. Cineva venea în fugă pe coridorul dintre cuști – cineva cu pași mici și ușori. Sări din coșul ei și lătră încântată, căci Zoe apărură în fața cuștii, strălucind de bucurie.

– Ah, Kuki! Ți-a fost dor de mine? Mie mi-a fost foarte dor, îi spuse fetița,

deschizând încu-
ietoarea. Și de voi,
și de voi, uriașilor!
se întoarce ea spre
Biscuit și Choco,
care se învâртеau
exuberanți în ju-
rul ei.

Dar se așeză
lângă Kuki și o
strânse în brațe de îndată ce cățelușă i se
urcă fericită în poală.

– De tine mi-a fost dor mai tare, îi
șopti ea la ureche în timp ce o dezmierda.
Știu că n-ar trebui să spun asta, dar așa
e. Zoe oftă. Au venit niște oameni să vă
vadă, Kuki. Încearcă, te rog, să te porți
ca un animal de companie ideal. Nu
ești suficient de mare ca să pleci de aici,

trebuie să mai stai vreo două săptămâni, dar, dacă le place de tine, s-ar putea ca doritorii să te aștepte.

Îi auziră apoi venind pe vizitatori. Era un cuplu care tocmai cumpărase o casă și se gândea să-și ia un câine. Spuneau că nu contează prea mult dacă e un câine adult sau doar un pui, dar, când tanti Jo le pomenise de cei trei cățeluși superbi, se entuziasmaseră.

– O să vă caute, oftă Zoe. Păreau drăguți. Mă rog, relativ...

Nu-și închipuia pe nimeni care să poată fi un stăpân suficient de bun pentru minunata ei Kuki. Pe nimeni în afară de ea, își dădu ea seama, înghițind în sec.

– Deci s-au hotărât să-l ia pe Jasper? întrebă Zoe în timp ce-și ajuta mătușa să spele castroanele de mâncare, puțin surprinsă, dar în același timp ușurată.

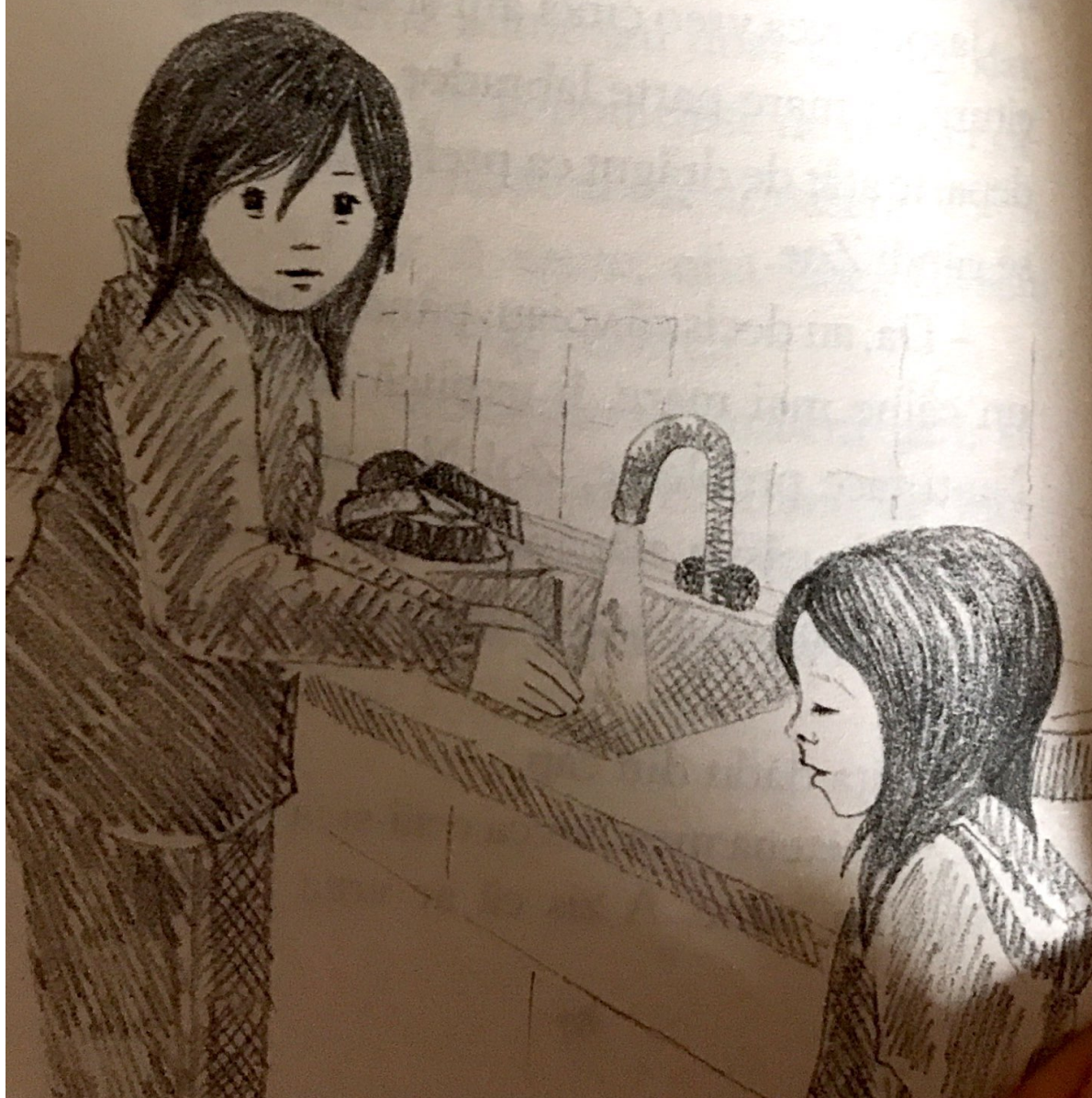
Jasper avea vreo cinci ani și era o corcitură, în mare parte labrador. „Nici pe departe atât de drăguț ca preferații mei“, se gândi Zoe.

– Da, au decis că voiau, până la urmă, un câine mai mare, îi explică tanti Jo. Nu-ți face probleme, Zo! N-o să ne fie greu să le găsim stăpâni. Sunt prea frumoși. Câinii mai mari sunt mai greu de plasat.

Fetița dădu din cap.

– Prietena mea Becca o să-și ia în curând un câine. A zis că ar vrea foarte

mult să vină să vadă cățelușii. O să-i întrebe pe părinții ei dacă pot ajunge la sfârșitul săptămânii ăsteia. E în regulă, nu? Vocea îi tremură puțin. Deci o să mai dureze o săptămână până pleacă micuții...

Tanti Jo se uită atent la ea.

– Da, weekendul ăsta vor împlini cam șapte săptămâni, din câte îmi dau seama. Deja după opt săptămâni pot să se despartă. Ar fi foarte frumos să vină o prietenă de-a ta. Zoe, ești bine, draga mea?

– O să-mi fie dor de ei, atâta tot, murmură fetița.

– Știu că o să-ți fie. Mai ales de Kuki. Te-ai ocupat foarte mult de ea. Dar nu poate sta aici, Zoe, știi prea bine. Nu e o viață grozavă pentru un câine, oricât de mult i-am iubi noi.

– Știu. Doar că mi-e greu să-mi închipui că ar lua-o altcineva. Mi-aș dori atât de mult să ținem și noi un câine! Aș avea foarte multă grijă de el! izbucni Zoe. Apoi adăugă cu glas înăbușit: Ei, nu-ți face probleme, știu că nu putem...

Mătușa Jo o strânse în brațe. Atinse din greșeală două farfurii de metal unde-
deva în spatele ei, și acestea zornăiră
brusc, făcând-o pe Zoe să râdă.

– Nu mai pot de emoție! Becca se
năpusti pe scări către Zoe, urmată de
mama ei, și-și strânse prietena în brațe.
Te rog, putem să vedem *toți* câinii? Și
pisicile? Știu că nu vrem o pisică, dar
aș vrea oricum să le văd. Și porcușorii
de Guineea!

– Ți le arăt pe toate, îi promise Zoe,
chicotind.

N-o mai văzuse pe Becca atât de exal-
tată de la petrecerea de ziua ei. Le duse
deci pe cele două vizitatoare prin tot

adăpostul, lăsând la urmă cuștile pentru câini.

– Ai mare noroc să poți să vii aici tot timpul să-i ajuți, îi spuse Becca, gângurind în fața porcușorilor. Apoi se uită încântată la mama ei. Acum poți să ne arăți câinii, Zoe? Mami și tati spun că putem să luăm unul cât de curând. Tati repară gardul grădinii ca să nu aibă nicio gaură și viitorul cățel să nu poată

ieși din curte. A zis că, dacă găsim un câine la adăpost, cei de acolo o să vină să verifice dacă avem suficientă grijă de el.

Zoe dădu aprobator din cap.

– Da, tanti Jo și ceilalți angajați se duc și inspectează mai întâi casele viitorilor stăpâni. De exemplu, dacă e cineva care locuiește pe o stradă aglomerată, n-o să-i dea niciodată o pisică de aici. Sau dacă are copii mici. Dar voi o să fiți în regulă, adăugă ea. Voi vreți un câine, și doar copiii *foarte* mici sunt problematici – pentru că ei nu înțeleg că nu trebuie să tragi animalele de coadă.

Becca încuviință din cap.

– Tatăl tău nu vrea să te ajute să alegi un câine? o întrebă Zoe curioasă.

Mama Beccăi zâmbi.

✿ UN CĂMIN PENTRU KUKI ✿

– Acum suntem doar la prima vizionare – ca să ne facem o idee despre ce fel de câine vrem să luăm. Tatăl Beccăi o să vină să se uite și el dacă-i spunem că e vreun câine care ne-a plăcut într-adevăr. Dar ieri-seară a început să-și facă probleme în legătură cu gardul și s-a hotărât să-l repare azi. Nu vrea să nu putem lua un câine care ne place numai pentru că n-avem casa în regulă.

Zoe zâmbi. Becca și părinții ei păreau să fi luat foarte în serios ideea de a avea un câine. Nu voiau să adopte unul fără să se gândească bine la consecințe, așa cum făceau alții.

– Bun, haideți să vedeți! Aici sunt cuștile pentru câini. S-ar putea să fie cam gălăgie! îi avertiză Becca, în vreme ce câțiva locatari începuseră să latre întărâtați,

dându-și seama că aveau vizitatori. Ah, uite! șopti ea, privind dintr-o parte într-alta. Sunt atât de mulți! Freddy... Luca – ia uite ce frumusețe, mami! Arată ca un ciobănesc german. Aaaah! Trixie! Becca se lăsă pe vine lângă cușca micii cățelușe cocker spaniol. E atât de drăguță...! Ridică apoi privirea spre Zoe. Cum pot oamenii să aleagă? Se uită la mine de parcă vrea cu adevărat s-o luăm acasă, și noi n-am văzut încă nici măcar jumătate dintre cuști!

– E greu, fu de acord Zoe. Dacă crezi că-ți place într-adevăr vreunul dintre ei, spune-mi și o întreb pe mătușa Jo dacă puteți să intrați în cușcă și să faceți cunoștință.

– Dacă am face asta, n-am putea să mai refuzăm, murmură mama Beccăi. Cum ar fi să luăm un cățeluș în brațe și

apoi să ne hotărâm că nu-l mai vrem?
I-am frânge inima!

Zoe își încreți nasul. Era probabil mai obișnuită cu animalele din adăpost decât majoritatea celorlalți.

– Știu că e trist. Dar tanti Jo și ceilalți găsesc de obicei, până la urmă, stăpâni pentru toți câinii. Pentru unii durează însă mai mult, e adevărat. Le conduse

pe Becca și pe mama ei de-a lungul șirului de cuști. Iar aceștia... se opri ea lângă una din ele, sunt cățelușii pe care i-am găsit abandonati. Râse, căci toți trei se repeziseră către peretele de sârmă. Cel cu pete maro mai închise e Choco, iar celălalt e Biscuit... Arată spre cățelul cu o pată cafenie pe ochi. Și aceasta, cu petele mai deschise la culoare, zise ea trăgănat, e Kuki.

– Ah, Doamne! murmură Becca. Sunt atât de frumoși cu toții!

– Sunt foarte drăguți, fu de acord și mama ei. Dar par foarte mici, Zoe. Sunt destul de mari ca să fie dați la stăpân?

– Cam într-o săptămână, explică Zoe. Dar apoi, în principiu, e OK, deși tot n-o să poată ieși din casă o vreme. Toți câinii de aici au fost vaccinați, dar cățelușii trebuie să mai facă un ultim set de vaccinuri

pe la douăsprezece săptămâni. Pe urmă pot fi scoși la plimbare. Până atunci pot să iasă numai în grădină, adăugă ea.

– Știi o mulțime de lucruri despre câini, zise Becca pe un ton admirativ. Te rog, putem face cunoștință cu ei? Mami, tu vrei?

Mama ei dădu din cap aprobator, zâmbitoare.

– Desigur.

Zoe înghiți în sec și deschise încuietorea cuștii. Era bine că Beccăi și mamei ei le plăceau cățelușii. Deși asta însemna că preferații ei erau cu un pas mai aproape de plecarea din adăpost – și de lângă ea.

Kuki se agăța nerăbdătoare de plasa de sârmă. O altă fetiță, la fel ca Zoe, plus încă o persoană. Cățelușa nu le mai văzuse înainte. Încetă să mai dea din

coadă atât de tare și făcu un pas înapoi când Zoe deschise ușa. Nu era deprinsă cu alți oameni.

Fetița le lăasă pe Becca și pe mama ei să intre. Biscuit și Choco le mirosiră prudenți. Becca apucă ultima bucățică din sfoara de jucărie și o târî pe jos, chiar prin fața lui Choco, care sări imediat pe ea, prefăcându-se că mârâie.

– E atât de caraghios! chicoti Becca.

– Cred că el e cel mai prietenos dintre toți, îi spuse Zoe. Se uită în jur după Kuki, care aproape se ascundea în spatele ei, uitându-se la cele două vizitatoare cu ochi mari, neliniștiți. E în regulă, Kuki, șopti ea.

Cățelușa se lipi de Zoe și mirosi precaută degetele pe care i le întindea doamna cea nouă. Oamenii aceștia miroseau frumos, dar ea nu-i cunoștea așa cum o

cunoștea pe Zoe. N-o deranjă însă când doamna o mângâie.

– E foarte dulce, spuse mama Beccăi. Ea e cea pe care ai hrănit-o cu biberonul, nu? Se vede de la o poștă că e foarte atașată de tine.

Zoe zâmbi cu tristețe. Îi plăcea foarte tare când Kuki se purta ca și cum ar fi fost cățelușa ei, deși nu era. Oftă. Kuki trebuia să învețe să iubească pe altcineva. O luă cu blândețe în brațe și o puse în poala mamei Beccăi.

Cățelușa înlemni. Rămase așa nemișcată, cu umerii strânși, apoi întoarse capul spre Zoe și se uită la ea neliniștită, dar nu se dădu jos. Nu se întâmplase nimic rău. Zoe era încă acolo, foarte aproape. Doamna o mângâie pe urechi – era un gest plăcut. Kuki se destinse puțin și-i linse mâna.

– E puțințel sfioasă, dar e foarte iubitoare, spuse Zoe, încercând să nu se supere că altcineva o ținea în brațe pe Kuki. Răsufală adânc și adăugă: Ar fi un animal de casă minunat. Toți trei ar fi, de fapt.

Cățelușa îi privi cu tristețe pe vizitatori ridicându-se și-lăsă dezamăgită urechile pe spate. Plecau, își dădea seama. Îi era foarte dor de Zoe, care nu mai

stătea toată ziua cu ea, ca înainte. Azi fusese aici mai multă vreme, dar Kuki încă nu luase cina. Îi plăcea când fetița îi aducea castronul și se așeza alături în timp ce ea mânca. Mânca mereu mai mult când era și Zoe, pentru că fetiței îi plăcea s-o vadă cum înghite și-i spune mereu ce câine bun și ascultător este când mănâncă atât de bine.

Când Zoe închise ușa cuștii, Kuki se repezi după ea, agățându-se cu ghearele de sârmă și scâncind jalnic.

– E în regulă, îi șopti Zoe. Mă întorc mâine. Promit.

Kuki nu știa ce înseamnă cuvintele acestea, dar înțelese că Zoe încerca s-o consoleze. Încetă să scheaune și rămase ridicată în fața plasei de sârmă, uitându-se țintă la cele două fetițe care se

îndepărtau pe culoarul dintre cuști. Le privi până când ușile clădirii se închiseră și n-o mai zări pe Zoe. Apoi se lăsă în jos și păși încet către coșul lor, și gheruțele ei țâcăniră trist pe linoleumul uzat al podelei.

Capitolul șase

– Mami zice că putem face clătite după ceai, îi spuse Becca fericită lui Zoe în timp ce-și scoteau hainele.

– Ah, mor după clătite! spuse Zoe, încercând să pară ceva mai veselă decât se simțea de fapt.

Venise în vizită la Becca, deși ar fi preferat să mai stea puțin în adăpostul de animale împreună cu Kuki și frații ei. Ar fi fost însă nepoliticos s-o spună.

Se ghemuiră pe canapea și se uitară la un film. Zoe se feri să-și închipuie cât de plăcut ar fi fost să aibă un cățeluș încovrigat între ele, privind și el ecranul. Dar poate data viitoare. Tatăl Beccăi era încă în curte – repara gardul. Când se întorseseră, le arătase plasa de sârmă nouă și lucioasă pe care o fixase în partea de jos a gardului vechi de scânduri. Fetele îi duseseră o cană de ceai și o farfurie cu fursecuri și el le spusese recunoscător că nu mai avea mult. Întreaga familie părea pornită să adopte un câine.

Becca ieșise să aducă niște suc, lăsând-o pe Zoe să se uite la film – amândouă îl mai văzuseră –, și deodată dădu buzna în cameră.

– Zoe! Tocmai am vorbit cu mamă și tati, și ce crezi?

🐾 UN CĂMIN PENTRU KUKI 🐾

Prietena ei clipi, nedumerită.

– O s-o rugăm pe mătușa ta să ne rezerve unul din cei trei cățeluși! Mama o sună chiar acum. Și vrea să discute cu ei să vină să ne verifice casa!

Becca țopăia prin cameră de bucurie, și Zoe rămase cu privirea ațintită asupra ei.

Era o veste bună. Unul dintre cățeluși avea să aibă un cămin superb și să fie îngrijit foarte bine. Ea avea chiar să-l poată vedea în continuare. Până la urmă avea să știe cum vor arăta când vor fi mari și ce rasă sunt!

„Dar dacă o aleg pe Kuki?” insistă neplăcut o voce în mintea ei. Atunci cățelușa avea să aparțină altcuiva. Zoe se stăpâni cu greu. Era vorba, la urma urmei, de prietena ei cea mai bună, Becca. Kuki ar fi avut un cămin minunat.

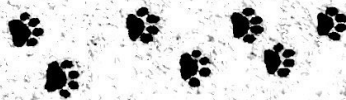
– Super, îi spuse ea Beccăi într-un sfârșit, înghițindu-și nodul din gât. Tanti Jo o să fie încântată.

– A, și mamă zice că e gata ceaiul, adăugă Becca.

✿ UN CĂMIN PENTRU KUKI ✿

Prietena ei dădu din cap. Foarte bine. După ceai putea să meargă acasă și nu mai trebuia să se prefacă. Știa că ar trebui să fie fericită pentru prietena ei, dar nu putea.

Era, în schimb, copleșită de o invidie dureroasă și se simțea groaznic din cauza asta.

– Ieri am fost la magazinul cel mare pentru animale de lângă supermarket. Ai intrat vreodată?

Zoe scutură din cap.

– Nici eu nu fusesem. E uriaș și are de toate! Cred că ți-ar plăcea foarte tare, Zoe, turui Becca înflăcărată. Mătușa ta i-a trimis mamei un e-mail cu o mulțime de lucruri pe care ar trebui să le cumpărăm,

și am luat chiar și unele care nu erau pe listă, doar pentru că arătau prea frumos! O grămadă de jucării! Cățelușilor parcă le plăcea să se joace cu ce aveau în cușcă, nu?

Zoe încuviință din cap.

– Da, mormăi ea, lăsând ochii în jos în timp ce-și scotea penarul și cărțile din geantă.

– Și trebuie să avem grijă să-i dăm o grămadă de lucruri de făcut, pentru că s-ar putea să se simtă singur fără parteneri de joacă. Deși am să fiu și eu acolo, bineînțeles. Zoe, ești bine? adăugă Becca. Pari cam tăcută.

– N-am nimic. Zoe încercă să-și insuflă entuziasm. Ai cumpărat și o jucărie din aia cu frânghie? Le plăcea foarte mult bucata aia de sfoară pe care o căpătaseră.

– O, da! Le-am luat una foarte frumoasă. Mult mai drăguță decât căpetelul ăla ponosit pe care-l au acum.

Zoe își trase nasul, încercând să-și înghită lacrimile. „Dar lor le place căpetelul ăla ponosit“, își spuse ea în gând. „Și dacă Becca o alege pe Kuki?“

Încercă din nou să pună stavilă gândurilor. Oricare ar fi fost alesul, era un norocos.

„Și eu aș fi o stăpână bună“, îi trecu însă, amar, prin minte. „Știu foarte multe despre cum se cresc câinii. I-am hrănit, am făcut curățenie după ei, i-am șters când se mânjeau de mâncare...”

– M-ai auzit, Zoe?

Becca o împunse ușurel, și prietena ei tresări.

– Ăăă, nu. Scuze! Ce anume?

– Ziceam că sâmbătă mergem la adăpost să alegem cățelușul și pe urmă o să-l putem lua acasă!

– A! Atât de curând? Zoe înghiți cu greu. Minunat! mormăi ea. Ah, scuze, trebuie să mă duc la baie. Spune-i tu doamnei Allan dacă vine, în regulă?

❀ UN CĂMIN PENTRU KUKI ❀

Toată săptămâna aceea, Zoe încercă din toate puterile să se comporte normal cu Becca, dar îi era cumplit de greu.

Prietena ei își dădea seama limpede că era ceva în neregulă – era suficient de inteligentă pentru asta. Zoe o tot evita și, sub pretext că returnează cartea la bibliotecă, se eschiva ca să nu stea de vorbă cu Becca și prietenele ei în ora liberă de la prânz. Își petrecu una dintre pauzele de dimineață ascunsă în toaleta pentru fete, după ce Becca îi povesti despre zgărzile superbe pe care le văzuse pe un site pentru animale. Aveau un imprimeu delicat cu urme de lăbuțe și un spațiu unde îți puteai scrie numărul de telefon,

astfel încât, dacă animalul se pierdea, stăpânul să fie mai ușor de contactat. Zoe se simțise pur și simplu nefericită. Când sunase, trebuise să-i spună Beccăi că-i era greață.

I se părea oribil să-și mintă prietena tot timpul, dar nu voia să accepte că se simțea invidioasă și plină de ranchiună.

Până vineri, Becca încetase să-i mai povestească despre pregătirile pe care le făceau pentru cățeluș. Aproape că nu mai vorbea cu Zoe. Iar în pauza de prânz se duse și stătu cu câteva alte fete din clasă, fără s-o mai întrebe dacă voia să vină și ea.

– Ne vedem mâine dimineată atunci, zise ea, cu un aer stânjenit, în timp ce-și îmbrăcau hainele la sfârșitul zilei.

Zoe aprobă din cap.

– Da. Pa, Becca!

Și cu asta basta! Nu mai fugiră împreună până la poartă. Nu-și mai promisera să se sune mai târziu, ca să-și verifice temele. Becca plecă pur și simplu, lăsând-o pe Zoe să se chinuie cu fermoarul de la geacă, într-o stare de spirit jalnică.

Kyra o aștepta, ca de obicei, la ieșirea din curtea școlii. Gimnaziul era

chiar vizavi de casa lor, dar ea ajungea de regulă un pic mai târziu decât ieșea sora ei. În după-amiaza aceea însă, Zoe se lungise.

– Ești bine? o întrebă Kyra. Arăți cam abătută.

Sora ei dădu din umeri.

– Nu prea am mai vorbit cu Becca. Mă simt groaznic.

– V-ați certat? o întrebă Kyra preocupată.

– Nu, oftă Zoe. E vina mea. Știi cățelușii de la adăpostul de animale?

Kyra râse.

– Nu, Zoe, nici măcar n-ai vorbit prea mult despre ei acasă.

Fetița azvârli cu ghiozdanul înspre sora ei, strâmbându-se. Dar Kyra se pricepea întotdeauna s-o înveselească.

– O să-l adopte pe unul din ei.

Kyra surâse, apoi luă o expresie nedumerită.

– Și ce, nu e bine?

– Ba da, spuse Zoe cu o voce pierită. Doar că aș vrea să pot și eu să adopt unul, atâta tot. O invidiez... Și, mai rău, mă tem că s-ar putea s-o aleagă pe Kuki.

– Ah, Zo... Sora ei o strânse în brațe. Nu i-am văzut pe cățelușii ăștia, dar îmi dau seama cât de mult au ajuns să însemne pentru tine. Nu vrei să ne repezim până la adăpost să mi-i arăți și mie?

– Dar ție nu-ți plac câinii!

Zoe se uită lung la sora ei.

– Nu-i adevărat că nu-mi plac, dădu Kyra din umeri. Cred că m-am mai liniștit. Una dintre colegele mele a primit un cocker spaniel foarte simpatic. Acum vreo două zile l-am lăsat chiar să-mi stea în poală.

– Hei, Kyra! Nu-mi vine să cred! zâmbi Zoe. Bineînțeles că pot să ți-i arăt. O să-ți placă, mai ales de Kuki – e superdrăguță. Mă gândeam s-o întreb pe mami dacă nu poate să mă ducă ea acolo mai târziu, dar hai să mergem chiar acum!

O apucă pe sora ei de mână și o târî practic pe stradă.

– Bine, bine, i-o mai ușurel! râse Kyra.

Nu le luă prea mult să traverseze parcul și să ajungă pe strada care ducea la Redlands.

– Am adus-o pe Kyra să vadă cățelușii! îi spuse Zoe lui tanti Jo, vârând capul pe ușa biroului.

Mătușa lor ridică ochii din ecran.

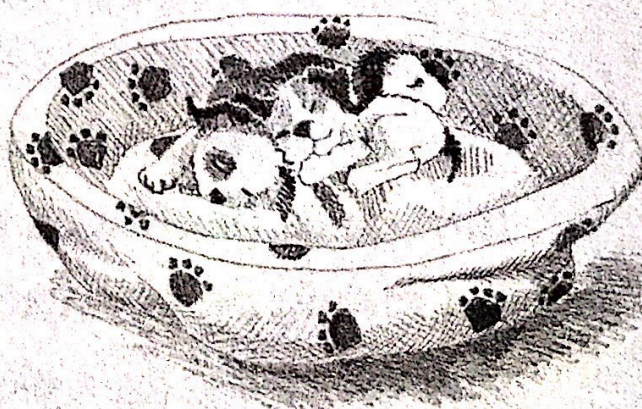
– Bună, Kyra! zise ea și zâmbi cu gura până la urechi. O veste foarte bună.

– Bună, tanti Jo! Kyra zâmbi și ea. M-am gândit să vin și eu să-i văd. Mama zice că sunt foarte drăguți.

– Chiar sunt, aprobă mătușa. O s-o sun să-i spun că sunteți amândouă aici, ca să nu-și facă griji. Pot să vă duc eu mai târziu cu mașina, dacă vreți.

– Ar fi super, zise Zoe. Hai, Kyra – pe aici! Își luă sora de mână și o trase după ea pe coridor. Nu-ți face griji! Pe moment nu cred că avem vreun câine foarte mare în adăpost, adăugă ea, văzând expresia precaută cu care Kyra se uita la cuștile pe lângă care treceau.

– Nu-mi place când îi văd căsar pe plasa aia de sârmă, murmură sora ei.

– Biscuit și Choco sar într-adevăr, dar sunt foarte mici, îi promise Zoe. Kuki n-o să sară, cel puțin nu înainte să te cunoască puțin, e mai timidă.

– OK. Ah, Zoe, ei sunt?

Kyra se opri în fața cuștii cățelușilor, surâzând fermecată. Dormeau toți la un loc, îngrămădiți într-un morman în mijlocul coșului. Mormanul tresărea și se zvârcolea puțin din când în când, și, când Zoe deschise încet ușa cuștii, se desfăcu din câteva mișcări haotice, și din el ieșiră la iveală trei cățeluși pufoși și mustăcioși, albi cu pete maronii, care începură să țopăie fericiți la picioarele lui Zoe.

– Vrei să-l scot pe vreunul afară? o întreabă ea pe sora ei. Așa poți să-l mângâi numai pe el – ca să nu sară toți pe tine.

Kyra aprobă din cap, și Zoe o luă în brațe pe Kuki, care întinse boticul spre ea, fericită. Sperase toată ziua că fetița avea să vină. Se uită în jur curioasă când Zoe o scoase din cușcă, lăsându-i în urmă pe cei doi frați ai ei – care păreau destul de invidioși. Kuki se uită lung după ei, dând din codiță.

Zoe o ducea către o altă fată – mai înaltă, tot brunetă și cu aceiași ochi întunecați. Cățelușa se uită la ea cu capul aplecat într-o parte: domnișoara aceasta semăna bine cu Zoe, dar nu părea să se simtă tot atât de în largul său cu câinii. Arăta mai degrabă agitată și, când întinse mâna, o mângâie foarte scurt, ca și cum s-ar fi temut să nu se aleagă cu o mușcătură.

Curioasă cine era această fată care aducea atât de bine cu Zoe, Kuki se

zbătu în brațele fetei, întinzându-se spre sora ei.

– Îi place de tine! râse Zoe.

– Oare? făcu Kyra, surprinsă și aparent încântată.

– Da, chiar îi place, confirmă Zoe. Vrei s-o ții puțin?

– Nu știu. Kyra șovăi. Bine, hai să încerc!

Dădu încet din cap, apoi o lăsă pe Zoe să i-o dea pe Kuki în brațe.

Cățelușa se ghemui sub barbia ei, și, încetișor, Kyra o dezmierdă pe după urechi. Kuki închise ochii.

– Ah, Zoe, e minunată! Domnișoara zâmbi către Kuki. Nici nu mă mir că ți-ai petrecut tot timpul liber aici.

– Nu-i așa? oftă sora ei întristându-se. Iar acum pur și simplu nu pot să suport ideea că trebuie să plece...

Capitolul șapte

Kuki alergă prin curte, fugărind mingiuța zornăitoare. Era jucăria ei preferată. Îi plăcea mult zgomotul pe care-l scotea, deși nu prea înțelegea ea de unde vine. Îi aparținea, fără nicio îndoială – i-o dăduse Zoe. Era singura jucărie pentru care se certa cu frații ei.

Biscuit trecu în goană pe lângă ea și se năpusti asupra mingiuței, rostogolind-o cu labele și mârâind entuziasmat.

Kuki scoase un lătrat ascuțit, furios, și îi sări în spinare, vrând să-i ia mingea. Din păcate însă, Biscuit era mai mare decât ea și se zvârcoli, mârâind întruna. În clipa următoare, cine știe cum, el ajunse deasupra ei, având jucăria între dinți. Scutură din cap într-o parte și-n alta, mârâind, încât mingiuța zornăi strident.

– Potoliți-vă! strigă Zoe, venind în fugă. Biscuit, Biscuit, ia fii atent! Uite osul de plastic! Osul tău cel mai bun. Vino-ncoace! Unde e?

Biscuit sări cât colo, dând drumul mingiuței, și topăi în cerc în timp ce Zoe flutura pe deasupra capului osul albastru de cauciuc. Apoi fetița îl aruncă departe în curte, și el porni la galop să-l recupereze, ca un cal de curse.

Kuki își înhăță mingea recunoscătoare și se așeză pe talpa piciorului lui Zoe, gâfâind.

– Îți place jucărioara asta, nu? Fetita se aplecă și o ridică în brațe. Uite, aici e un petic însorit. Nu vrei să stăm puțin să ne uităm la frățiorii ăștia nebuni ai tăi?...

Era o minunată zi de mai, și Zoe îmbrăcase prima dată anul acela pantalonii scurți. Ar fi trebuit să fie fericită, dar nu se putea gândi decât la Becca. Avea să vină curând. Pe care cățeluș o să-l aleagă? Cu gesturi delicate, își trecu mâna de mai multe ori peste spinarea lui Kuki, în timp ce cățelușa scutura ușurel mîngiuța dintr-o parte într-alta, ascultând sunetul ei preferat.

– Dacă te alege pe tine, Kuki? șopti ea. Am tot încercat să nu mă gândesc la asta. Îmi venea deja destul de greu să-mi închipui că Becca o să aibă un cățel, iar eu nu. Dar dacă vrea să te ia pe tine? Zoe scoase un suspin și se aplecă înainte,

punându-și o clipă obrazul pe blănița sârmoasă a lui Kuki. Măcar aș putea să te mai văd din când în când – dacă Becca o să mai vorbească vreodată cu mine, după ce m-am purtat cum m-am purtat săptămâna asta. Am fost groaznică.

Kuki întoarse o clipă capul spre ea, cu ochi întunecați și scânteietori, apoi o linse pe mână.

– Mulțumesc! zâmbi Zoe mânzește. Ai vrut să-mi spui că n-am fost așa de groaznică? Ba chiar am fost, să știi. Jalnic m-am purtat. Nici nu-mi dau seama dacă ar fi mai rău să nu te mai văd niciodată sau să te văd că aparții altcuiva! Nu știu dacă să sper că Becca te va alege pe tine ori nu. Fetița scoase un suspin atât de adânc, încât Kuki se întoarse și se uită țintă la ea. Scuză-mă! Te-am speriat?

– Zoe! o chemă în aceeași clipă mătușa Jo. Au venit Becca și părinții ei! Tocmai ies din mașină. Du-te și salută-i! O să-i aduc eu și pe cei trei cățeluși.

– Ah! Bine.

Zoe o puse cu gentilețe pe Kuki jos, și cățelușa se repezi din nou după mingiuță. Fetița traversă încet coridorul până în zona de primire, unde Becca și părinții ei vorbeau acum cu Susie, receptionera.

– Fetelor, voi puteți să mai stați de vorbă până când completăm formularele astea, le spuse mama Beccăi, zâmbind.

Zoe își dădu seama cu recunoștință că Becca nu-i spusese mamei sale nimic despre cât de morocănoasă fusese ea toată săptămâna.

– Bună!... i se adresă ea Beccăi.

– Bună! Becca se uită fix la ea și apoi o trase într-un colț, ca și cum ar fi vrut să se uite la fotografiile de pe perete cu căței și pisici, foști rezidenți ai adăpostului. Zoe, ce se întâmplă? întrebă ea. Ești supărată pe mine?

Zoe se înroși și lăsă privirea în podea.

– Nu... Eu...

Nu știa ce să spună.

– Ba ești! strigă Becca. Te-ai purtat foarte ciudat toată săptămâna! Ce este? Ce-am făcut?

Zoe oftă.

– N-ai făcut nimic. Absolut nimic. Știu că m-am purtat bizar, dar nu e vina ta. Eu sunt de vină. Am fost invidioasă... pentru că tu îți iei câine, iar eu nu pot și nici n-am să pot vreodată. N-avem pe nimeni acasă care să se ocupe de el, și Kyrei oricum nu-i plac. Îmi pare foarte rău că m-am purtat așa urât.

– Ah, Zoe! Becca o strânse tare în brațe. De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, dându-se un pas înapoi, cu ochii rotunjiți de uimire. Aș fi înțeles!

– Cred că m-am simțit pur și simplu stupidă. Și rea, mormăi Zoe. Și, de fapt, nu voiam să discut cu tine despre asta. Erai atât de încântată...

Becca scoase un oftat.

– N-am crezut că o să te întristeze toată povestea asta... recunosc eu. Am pălăvrăgit întruna, nu?

Zoe chicoti încetișor.

– Da. Cam tot timpul.

O voce din spatele lor le întrerupse – era tatăl Beccăi.

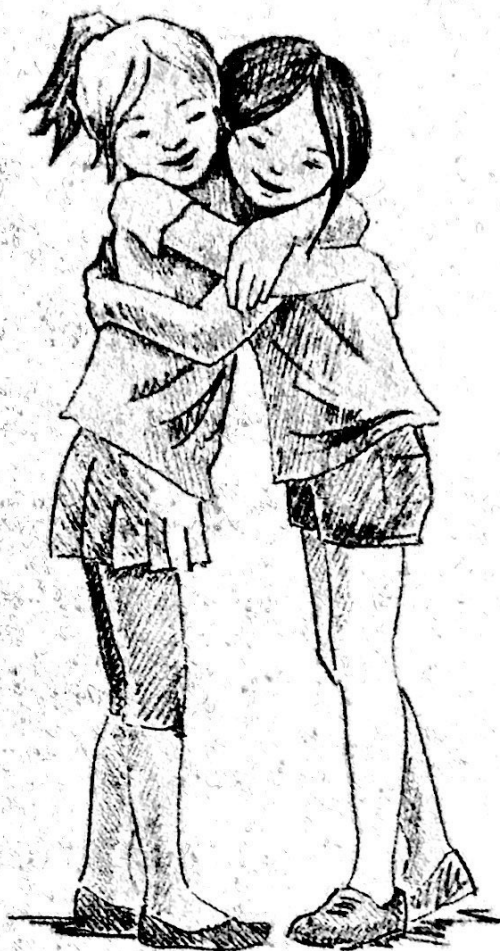
– Fetelor, sunteți gata? Vreau să văd și eu cățelușii ăștia nemaipomeniți de care mi-ați povestit!

Becca se uită neliniștită la Zoe, dar aceasta dădu aprobator din cap, reușind să zâmbească și să arate aproape ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Hai să mergem!

O luară pe coridorul dintre cuști, și Zoe o zări pe tanti Jo întorcându-se din curte cu cei trei cățeluși în brațe.

– Uitați-i! se întoarse ea spre tatăl Beccăi, arătându-i cu degetul. S-au jucat până acum afară.

Cățelușii îi văzură și ei și începură să se agite, emoționați. Mătușa Jo râse și se aplecă pe vine, lăsându-i s-o zbughească pe culoar către vizitatori.

Kuki se năpusti înainte către Zoe, pe piciorușele ei scurte. Zoe și-ar fi dorit cu disperare s-o ia în brațe și s-o strângă la piept. Dar nu putea acum. Era rândul Beccăi.

Dar Becca nu se uita la Kuki, își dădu ea seama. Se ghemuise și întinsese mâinile. Biscuit venea în fugă către ea și în clipa următoare se opri, se ridică pe piciorușele din spate și-si sprijini labele din față în palmele ei, lătrând scurt și plin de entuziasm. O linse pe obraz și începu să țopăie, ca și cum Becca era cel mai bun lucru pe care-l văzuse vreodată!

– Mă ține minte! strigă fetița încântată. Nu l-am văzut decât o dată, dar

Vezi la sf cartii pag neclare

Capitolul opt

Zoe se uită, zâmbind, cum Becca îl strângea în brațe pe Biscuit, care se zbătu fericit la pieptul ei. Deci pe Kuki avea s-o ia acasă cineva străin, își dădu ea seama cu tristețe. Până la urmă, n-avea să-și vadă frumoasa cățelușă crescând și transformându-se într-un câine adult.

Kuki o bătu ușurel cu lăbuțele pe picior, cerând să fie luată în brațe. Își dădea

seama că Zoe era abătută, dar știa că ea o poate face să se simtă mai bine. Când Zoe o luă în cele din urmă în brațe, cățelușa se ridică pe labele din spate și își frecă boticul mustăcios de obrazul fetei. Asta îi stârnea întotdeauna râsul.

– Ești atât de dulce! îi șopti Zoe.

Dar nu păru mult mai fericită.

Kuki se uită cu interes cum fetița care îl mângâia pe Biscuit îi dădu câteva gustări crocante pentru câini și îl puse apoi într-un fel de cutie, ca o cușcă micuță, cu o ușa de sârmă. Se scutură înfiorată, îngropându-și nasul în gâtul lui Zoe. Își amintise de cutia în

care fuseseră închiși toți trei înainte să ajungă aici. Acum i se părea că trecuse o veșnicie de atunci.

Biscuit păru derutat și scânci, dar fetița îi mai dădu câteva gustări prin ușa cutiei, și apoi bărbatul care venise cu ea îl ridică și porni cu el pe culoarul care ducea spre ieșire.

Kuki scoase un scâncet de surpriză. Puteau deci să plece? Biscuit pleca împreună cu fetița aceea și cei doi adulți

Vezi la sf cartii pag neclare

...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă

- Ei, a fost bine, nu-i așa? Așa
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă
...a fost? În înțelegere. Dacă

Zoe dădu din cap. Deci nu rămânea
decât Kuki. Și n-avea să mai stea nici ea
mult, în mod sigur.

– A, uite c-au venit Kyra și mama ta! îi făcu semn tanti Jo, apoi se întoarse să deschidă cușca și să-l pună pe Choco înapoi înăuntru.

Zoe scoase un oftat și se îndreptă și ea spre cușcă, s-o lase pe Kuki. Uitase că mama venea s-o ia mai devreme azi. Voia să meargă la magazin – Zoe avea nevoie de pantofi noi pentru școală. Fetița încercase să-i explice că putea să-i cumpere ea singură, dar mama nu fusese de acord.

Kuki se răsuci în brațele ei, zbatându-se cu disperare și scâncind. Nu voia să se întoarcă în cușcă, voia să rămână cu Zoe! Cineva îl luase deja pe Biscuit. Pe ea nu putea s-o ia decât Zoe.

– Ce s-a întâmplat? se miră fetița.

O ținu strâns și se dădu câțiva pași înapoi din fața cuștii, care părea s-o supere atât de tare pe cățelușă.

🐾 UN CĂMIN PENTRU KUKI 🐾

– A pățit ceva Kuki? întrebă îngrijorată mama ei.

Ea și Kyra tocmai intraseră pe culoarul dintre cuști și acum se grăbeau să ajungă la Zoe.

– S-a supărat foarte tare când am încercat s-o pun înapoi în cușcă.

Zoe o strânse și o dezmierdă, lipindu-și-o de umăr. Cățelușa tremura atât

de tare, încât fetița îi simțea coastele mărunte ridicându-se sub piele.

– S-o fi întristat că a plecat Biscuit? se încruntă ea. Nu-i nimic, Kuki, nu-i nimic, adăugă în șoaptă, dar apoi ochii i se umplură de lacrimi. Îi spun eu că nu-i nimic, dar de fapt este, izbucni ea deodată cu glas jalnic, uitându-se când la mătușa Jo, când la mama ei. Biscuit și-a găsit deja un cămin, Choco o să plece probabil și el mâine, așa că o să rămână numai Kuki. Și pe urmă o s-o aleagă și pe ea cineva, cât de curând, iar noi n-o s-o mai vedem niciodată.

Mătușa Jo încruntă din sprâncene.

– Mă întreb dacă-și dă seama ce se petrece. Unii câini par

într-adevăr să înțeleagă mult mai mult decât am fi noi tentați să credem. Poate de asta nu vrea să se întoarcă în cușcă.

– Dar n-are încotro, spuse Zoe abătută. Ce putem să facem? Crezi că ar fi mai bine dacă am muta-o în altă cușcă?

Tanti Jo îi aruncă o privire mamei, apoi clătină din cap.

– Nu, ca să fiu cinstită, cred că cel mai bine ar fi dacă ai lua-o cu tine acasă.

– Dar pe urmă i-ar fi și mai greu să se întoarcă aici.

Zoe clipi din ochi, căci nu înțelesese cu adevărat ce voia să spună mătușa ei.

– Sau am putea s-o ținem la noi, zise mama ei, punându-i un braț pe după umeri și mângâind-o pe Kuki.

Zoe privi nedumerită.

– Dar n-are cine să se ocupe de ea în timpul zilei.

Mama ei se uită scurt la tanti Jo.

– Am discutat despre asta. I-am spus mătușii tale că îmi fac griji că te îndrăgostești prea tare de Kuki și că ai fi foarte amărâtă dacă ea pleacă la un alt stăpân.

– Iar eu i-am spus că te pricepi atât de bine la câini, încât în mod limpede meriți să ai și tu unul, spuse mătușa Jo.

– Așa că am făcut un plan, continuă mama.

– Pe timpul zilei o s-o țin aici, la mine, Zoe, îi explică tanti Jo. O să-i pun un coș sub biroul meu, și la ora prânzului pot s-o scot la plimbare.

– Și Kyra?
întrebă Zoe,

aruncând o privire ușor speriată către sora ei.

– De Kuki nu mi-e teamă, spuse sora ei. E foarte dulce. Mama mi-a spus cât de mult te-ai legat de ea, și, de fapt, a fost ideea mea s-o luăm la noi. De asta am vrut s-o văd săptămâna trecută.

– Chiar așa? Zoe se uita la toate trei cu ochi mari. Nu-i venea să creadă. Voi vorbiți serios? Putem s-o ținem pe Kuki? Adică... pot s-o iau acasă chiar acum? șopti ea, parcă neîndrăznind să spere că avea să primească un răspuns afirmativ.

Mătușa Jo zâmbi.

– Păi, mi se pare clar că nu vrea să se întoarcă în cușcă. Pot să stau eu aici și să mă ocup de bietul Choco, ca să nu se simtă singur în seara asta. Iar vouă pot să vă împrumut câteva castronașe

de mâncare și jucării până vă cumpărați unele noi.

Zoe dădu din cap aprobator, gândindu-se deja câți bani de buzunar economisise și cum avea să-i cheltuiască pe toți pentru cățelușă la magazinul pentru animale. Kuki avea să primească

🐾 UN CĂMIN PENTRU KUKI 🐾

cele mai frumoase lucruri care se puteau găsi!

– Vii cu noi acasă, îi șopti ea. De-adevăratelea.

Cățelușa o împunse în obraz cu boti-
cul ei negru și umed și se uită cu speranță
către ușă.

– Uită-te la ei! Se distrează de mi-
nune, spuse Zoe, râzând de cei doi căței
albi cu pete maronii – Biscuit și Kuki.

Cine ar fi crezut? Cei doi frați erau
la poalele unui copac uriaș, cu lesele în-
tinse la maximum, și săreau amândoi de
mama focului, lătrând cu îndârjire.

– Oare și lui Choco i-o fi plăcând să
fugărească veverițe? zise Becca cu un

aer gânditor. Poate îl vedem și pe el în parc vreodată.

Zoe dădu din cap.

– N-am nicio îndoială că-i plac. Și că nici el nu reușește să prindă vreuna.

Veverița poposise undeva sus în copac și îi privea pe cei doi cățeluși cu dezgust. Nu fuseseră nici măcar pe-aproape s-o prindă, și în mod cert nu se simțea amenințată. S-ar fi zis chiar că, de plictiseală, stă să caște.

Până la urmă, Kuki și Biscuit renunțară s-o mai latre și se întoarseră cu coada între picioare la Zoe și Becca.

– Kuki îl ajunge pe Biscuit, observă Becca. E deja aproape cât el. S-ar putea chiar să se facă mai mare!

– E posibil, se învoi Zoe. O să mai crească probabil până pe la nouă luni, poate chiar un an. Acum abia au împlinit

✿ UN CĂMIN PENTRU KUKI ✿

patru luni, așa că mai au cel puțin cinci de crescut. O să fii un ditamai câinele până la urmă, nu? îi vorbi ea cu căldură lui Kuki, lăsându-se pe vine și smotocindu-i urechile.

O mângâie apoi pe spate. Becca chicoti.

Poate că într-o zi cățelușa avea să crească mare, dar ea și Biscuit erau încă atât de mici! Numai ei nu credeau asta! Mergeau țănoși prin parc, de ai fi zis că sunt câinii cei mai importanți din tot cartierul.

– Oricum, acum n-ar mai încăpea în cutia aia, spuse Zoe dintr-odată, ridicând privirea spre prietena ei.

Becca scutură din cap.

– Încă nu pricep cum a putut cineva să-i lase acolo. Dar mă bucur că tu și tanti Jo i-ați găsit.

Zoe încuviință și ea din cap, scărpinând-o pe Kuki sub bărbie. Cățelușa închise ochii, fericită, și-și lăsă coada pe pământ cu un bufnet.

– Știu. Și eu la fel.

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.

În vacanță, Zoe o însoțește pe mătușa ei la adăpostul de animale și găsește acolo trei cățeluși abandonati într-o cutie de carton. Deși știe că nu poate lua acasă niciun animal, fetița se atașează din ce în ce mai mult de cel mai mic dintre cei trei cățeluși, o fetiță pe nume Kuki. Ce se va întâmpla însă când va trebui să-i găsească lui Kuki un nou cămin?

CĂRȚILE CARE TE CONVING SĂ CITEȘTI!

ÎN ACEEAȘI SERIE

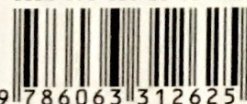

Vârsta
6+

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1262-5

9 786063 312625

pironită asupra ecranului, fără să vadă, de fapt, simpatica poză a lui Kuki pe care și-o pusese ca fundal.

– Ce mai e nou?

Fetița tresări. Nu-și auzise mama intrând.

– Nimic... Mă gândeam doar la cățeluși. O să-mi fie foarte dor de ei când

o să plece din adăpost. Zoe înghiți în sec. Mai ales de Kuki.

Mama ei dădu din cap aprobator.
– E foarte drăguță.

Zoe i-o arătase într-o după-amiază la adăpost, când mama venise s-o ia de acolo.

– Cred că datorită ochilor. Are o fețișoară atât de mică, încât ochii îi par uriași, și pe urmă are și sprâncenele alea un pic stufoase, deosebite. Tanti Jo și-a dat seama până la urmă ce rasă sunt?

Zoe chicoti și clătină din cap.

– Nu. Toată lumea de la Redlands crede că sunt o rasă aparte. Tanti Jo zice că ar avea ceva de Jack Russell și poate de Cockapoo. Dar s-ar putea să nu se știe decât când vor mai crește. Când vor fi aproape adulți. Și atunci n-o să mai fie aici, nu? Așa că s-ar putea să nu aflăm niciodată.

🐾 UN CĂMIN PENTRU KUKI 🐾

uite că mă țin minte! Ah, tati, îți place?
Îl cheamă Biscuit și e cel mai drăguț din-
tre toți. Te rog, putem să-l alegem pe el?

care o însoțiseră? Nu înțelegea. Dacă aveau voie să iasă din adăpost, de ce Zoe n-o lua și pe ea când pleca? Deși poate avea s-o ia! Poate plecau cu toții! Și cățelușa începu să dea nerăbdătoare din codiță.

– Ei, a fost bine, nu-i așa? zise mătușa Jo cu glas mulțumit. Și chiar am vrut să-ți spun, Zoe, a sunat o familie care părea foarte drăguță și m-a întrebat despre niște cățeluși. Erau interesați să ia un băiețel – și acela ai să fii tu, Choco. Tanti Jo se uită la cățelușul din brațele ei, care lătrase auzindu-și numele. Da, tu! O să vină să te vadă mâine, nu, dulceată? Așa că, încet-încet, ne iese socotelile.

Zoe dădu din cap. Deci nu rămânea decât Kuki. Și n-avea să mai stea nici ea mult, în mod sigur.